

Memoáry k 50. výročí založení katedry sociologie na FF UK

Sociologie u nás měla po druhé světové válce pohnutý osud. Publikace „Prima to bývalo a prima je to i teď!“ Memoáry k 50. výročí založení katedry sociologie na FF UK jej zachycuje ve čtrnácti osobních autobiografických textech současných i bývalých studentů a vyučujících katedry sociologie Filozofické fakulty Univerzity Karlovy v Praze, kteří na tomto pracovišti působili v prvních desetiletích po jeho založení v roce 1965. Půlstoletí existence katedry je jednotlivým autorkám a autorům příležitostí k reflexi, hodnocení, vzpomínání a vyprávění, ale nezřídka také k odborněji laděným úvahám o dobovém a společenském kontextu, v němž podnikali své první sociologické kroky. Věříme, že kniha bude zajímavým čtením nejen pro zájemce o sociologii jako vědní obor, ale nabídne též pozoruhodný obrázek peripetií vývoje československé a české společnosti ve druhé polovině 20. století, který může oslovit i širší čtenářskou veřejnost.

Z úvodu editorky Markéty Sedláčkové: „Také uplynulých padesát let naší katedry není historií sociologického zkoumání a výuky této společenské vědy v jakémisi vědeckém vakuu, ale svými vzestupy i pády věrně odráží barvitý příběh české společnosti za poslední půlstoletí. V tomto smyslu by jistě šlo dějiny katedry sociologie na FF UK podrobit přísné vědecké analýze, poukázat na podmíněnost vědeckého zkoumání politickými režimy, kriticky se zamyslet, zdali sociologie jakožto pozitivní a kritická disciplína v určitých obdobích neselhala, zda poté, co se vymanila ze sociální role „služky buržoazie“, nestala se „služkou marxismu-leninismu“, aby nakonec skončila jako „služka neviditelné ruky trhu a grantových agentur“. Zda se v jistých dobách nezapojila příliš do politického dění a v jiných dobách se naopak angažovala nedostatečně, tedy dojít až k filozoficko-etické otázce úlohy sociálních věd ve

společnosti. Jednoduše vzít vše smrtelně vážně. Vážnosti odborných analýz si ale, myslím, my vědci užijeme dost, a proto jsme se v této publikaci rozhodli ukázat dějiny katedry z více odlehčené, osobnější perspektivy. Požádali jsme pamětníky jak z řad vyučujících, tak z řad bývalých studentů – zejména z let šedesátých – o osobní vzpomínku. První část zachycuje autentický pohled zakládající generace, vzpomínky dvou velkých žen Jiřiny Šiklové a Jitky Havlové a příspěvky věnované „-ekovskému trojhvězdí“, jak je ve svém příspěvku označuje Jana Duffková: Eduardu Urbánkovi, Janu Sedláčkovi a Miloslavu Petruskovi. (...) Druhá část nabízí pohled na historii katedry z perspektivy „studentů“, z nichž ovšem mnozí později „přeběhli“ do řad vyučujících. Přestože jména jako Růžička, Duffková, Buriánek, Kuchař, Majerová, Šišková si dnes s rolí studenta asi příliš lidí nespojuje, ze všech těchto příspěvků číší mladistvost a až dovádívý studentský duch.“

Koupit v e-shopu

